

Jeg spurgte også om mulighederne for at lave nogle ekstra forsøg ud over de to, der er beskrevet her. Det blev ikke kommenteret fra justitsministerens side.

Tom Behnke (FP):

Hr. Bruno Jerup er tilsyneladende lidt utilfreds med, at der ifølge undersøgelserne i andre lande kun er tale om 5 pct. Men man må jo sige, at hvis 5 pct. af de narkomaner, vi har i Danmark, skulle i behandling, ville vi ikke engang have plads i de behandlingstilbud, der findes i dag, så jeg tror, det vil være fint nok med denne forsøgsordning. Jeg er ikke bange for, at vi kommer til at mangle narkomaner i forsøgsordningen.

Så vil jeg godt høre ministeren – for det blev der ikke rigtig svaret på – med hensyn til metadonen: I hvilket omfang vil metadon indgå i behandlingen efter de modeller, der er lagt op til?

Det andet, jeg vil sige, er, at i bemærkningerne, side 5, står der vedrørende vilkårsovertrædelse:

»Der kan i sin yderste konsekvens ske tilbagekaldelse af beslutningen om anbringelse i særlig institution, således at domfældte anbringes i almindelig afsoningsinstitution med henblik på udståelse af reststraffen.«

Det synes jeg er en forkert formulering. Jeg synes, ministeren skulle have vendt formuleringen om. Hovedreglen bør være, at hvis vilkårene overtrædes, er det tilbage i fængslet og afsonne. Så kan der være nogle formildende omstændigheder, der gør, at man alligevel fortsætter afvænningsen i stedet for at gå til en egentlig afsoning, men det bør være hovedreglen, at man ved vilkårsovertrædelse er konsekvent: Så er det tilbage i fængslet.

Jeg vil også gerne sige noget om varigheden af behandlingen. Det er i orden for mig, at man laver en forsøgsordning, hvor man har forskellige længder af selve behandlingsforløbet, men lad mig henvisse til punkt 8.3 i bemærkningerne, hvor man netop skriver:

»Skønnes det formålstjenligt, kan prøvetiden og tilsynstiden fastsættes til en længere periode, dog maksimalt to år.«

Altså i den fynske model kan man godt fastsætte en tilsynsperiode på to år. Så har vi pludselig den samme tilsynsperiode i Frederiksborg Amt og Fyns Amt, og det vil sige, at »straffen« vil være den samme, altså vi har snor i narkomanerne i den samme tidsperiode, men selve behandlingen har forskellig længde; på den måde har man jo både forskelligheden og ensartetheden.

Lad mig så også sige – det har Advokatrådet også været inde på – at med hensyn til den nedre grænse ville det være lidt synd, hvis man satte en meget markant grænse på seks måneder og sagde: De, der får under seks måneders fængsel, kan ikke være med i forsøgsordningen. Det er synd, hvis der er nogle narkomaner, der gerne vil være med, at man så ikke giver mulighed for det.

Jeg synes ikke, der skal være nogen nedre grænse. Jeg kan godt være enig i, at vi skal lave en øvre grænse, men ikke en nedre. Og det er dér, jeg vil høre ministeren: Er det noget, ministeren er villig til at diskutere med udvalget? Er det noget, vi kan lirke lidt på? Altså fire konkrete spørgsmål.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Mange af spørgsmålene egner sig mere til en udvalgsbehandling, f.eks. hvordan det enkelte behandlingsforløb skal skitseres. Der kan være tre forskellige muligheder, der kan måske også være flere, bare de giver et lovende resultat. Jeg kan ikke de forskellige behandlingsforløb udenad; så vidt jeg umiddelbart husker, er det sådan, at på Fyn kunne der være tale om en model, hvor man gav metadon i nogle ganske få dage. Men lad mig oplyse mere præcist om det i udvalget.

Der er altså tale om forskellige behandlingsforløb for at nå frem til det resultat, vi alle sammen ønsker, nemlig at der sker en afvænnings, det er det afgørende for mig, og også at der er forskellige forløb, så vi får en viden og kan forske i, hvad der er det bedste, således at vi forhåbentlig siden kan udvide dette til at omfatte flere.

Hr. Bruno Jerup mener ikke, der er nok, der vil deltage. Hr. Tom Behnke vil gerne have, at vi nedsætter den nedre grænse, som er en straf på seks måneder, så flere kan komme ind under ordningen. Nu er det altså et begrænset antal pladser, der er til rådighed, men jeg har sagt – også i et svar til fru Gitte Seeberg – at selvfølgelig kan vi drøfte den slags spørgsmål i udvalget, om der er grund til det, om der er vigtige argumenter imod det, eller om vi i det hele taget har behandlingsinstitutioner til at gøre det.

Men lad os drøfte det i udvalget. Jeg vil gerne gentage: Det er vigtigt at komme i gang med at behandle disse mennesker på en mere perspektivrig måde end hidtil, og jeg er glad for, at der i Folketinget er tilslutning til, at det er målet; så finder vi nok også ud af at blive enige om midlerne.